Balogh Z. Arthur

Homokóra

Hertzsprung 63 professzor meglepte Möbiust. Annak ellenére, hogy már régen megszokta a több milliárd fényévnyi területen szétszóródott emberiség legtöbbször lényegtelen és ritkán lényeges kérdéseit, néhány nano-pillanatig attól félt, hogy neuronjai rövidzárlat áldozatai lesznek. – Ismételje professzor úr!

Hertzsprung 63 nem szokta meg, hogy ismételje parancsait. A világegyetem kutatóintézet, amit tíz éve vezetett, a mindenségben szétszórt Möbius alegységeit használta számításaihoz. A központi számítógép másodszor kapta meg a parancsot. »Számítsa ki a világegyetem formáját«.

Emberemlékezet óta a tudományos világ megegyezett abban, hogy a világmindenség egy állandóan fejlődő, táguló buborék. Egyes tudósok már ki is számították, hogy néhány milliárd év múlva a látható Univerzum teljesen üres és sötét lesz, mert nem lesznek csillagok. Mert a csillagok elmennek, eltűnnek, elmenekülnek egymástól eltávolodva. Hertzsprung professzor, egy asztrofizikus család 63. leszármazottjának kételyei voltak. Anélkül, hogy valami elfogadható, tudományos magyarázatot találna, szent meggyőződése volt, hogy amit látunk, az nem más, mint az eltorzított valóság. A világűr hajlata keltette az eltávolodás benyomását. A valóságban, a mindenség egy közös pont felé ment. A teória bebizonyítására adta ki Möbiusnak a hihetetlen parancsot.

Möbiusnak óriási munkája volt. Alegységei a nagyszámú csillagrendszerben kutatták a mindenséget, s így találtak újabb milliárd teljesen ismeretlen galaxist. Gyűjtötte az adatokat. A legtávolibb régiókba elküldött hatalmas távcsövek, ahol a csillagrendszerek láthatólag eltűntek, egy szürkeség képét közvetítették. Egy megmagyarázhatatlan szürkeséget.

*

A professzor a teremben várakozott. Möbius jelezte, a fejébe ültetett kommunikációs kapcsolaton keresztül, hogy kutatásai sikerrel jártak.

– Van válasz a kérdésemre?

– Csak részleges válasz professzor.

A részleges szó meglepő volt, mert Möbius soha nem használta. Mindenre volt válasza.

– Ezt találtuk!

Möbius hangja a fejében visszhangzott miközben nézte az életre kelt falképernyőt az elsötétedő teremben.

– Egy ismeretlen csillogó szürke anyag formálja a mindenség határát 20 milliárd fényév távolságban. Áthatolhatatlannak tűnik, mintha egy energiamező lenne. Végtelen nagyítással, megmagyarázhatatlan vonalakat és formákat lehet kivenni.

A professzor nézte ezeket az absztrakciós vonalakat.

– Tudjuk jól, folytatta Möbius, hogy a galaxisok sebessége eltávolodásukkal növekszik. De ellentétben azzal, amit eddig hittünk, nem növekszik egyenletesen minden irányban. Valóban hajlott, és a csillag szigetek összejönnek egy tölcsérben, ahol a sebességük és tömegük olyan sűrűvé válik, hogy a fény képtelen elszabadulni.

– Mint a fekete lyukak – gondolta a professzor.

– Igen, de ez nem egy fekete lyuk, uram!

– Akkor micsoda?

– Fogalmam sincs! – válaszolta Möbius.

Ez a szó ismeretlen volt Möbius szótárában, s így Hertzsprung 63 professzor nem akart hinni a fülének.

– Számításaim szerint, ilyen a világegyetem formája.

Egy hatalmas tölcsérben fejeződő palack formája jelent meg a falon.

– Egy kiürülő palack? Gondolatai kifejezték a rémületet, amit érzett.

– Nem hiszem, hogy kiürül, uram. Azt mondanám inkább, hogy áttöltődik.

– Van rá bizonyíték?

– Nincs semmi bizonyíték. Ez csak egy feltételezés. A palacknyak a nagy vonzerő, aminek létezését már évezredek óta feltételeztük. Ezer fényév átmérője, amiben a galaxisok sűrűsége majdnem végtelen, és majdnem fénysebességet érnek el, azt a feltételezést hagyja, hogy a mi világegyetemünk átömlik egy másik téridőbe, ahol majd lelassul és megtalálja a kezdeti mozdulatlanságot.

– A „Big Bang" előtti állapot?

– Így is lehet mondani.

– Ismeri ennek a feltételezett világegyetemnek a formáját?

– Igen uram.

– Mutassa meg! – parancsolta végtelenül izgatottan.

– Valami mást kell mutatnom előbb, uram.

– Mutassa!

Kezdetben semmit nem tudott megkülönböztetni. A csillogásban csak egy homályos árnyékot látott.

– Látja uram?

– Semmit sem – válaszolta ingerülten.

– Bocsásson meg. Semmit nem láthat természetesen. Kicsinyíteni kell a képet.

Egy hatalmas szemgolyót látott. A fekete szivárványhártyát széles kékség ölelte körül.

– Egy szemet mutat nekem?

– Igen uram, egy szem.

– Kint van, a mindenségen kívül?

– Igen uram, kint.

– Valaki néz bennünket?

– Igen.

– Te jó ég, Isten néz bennünket!

– Nem tudom uram. Isten vagy valami más. Egy világegyetemet betöltő szem néz bennünket. Ezt a szemet és a palack formáját felhasználva, ami egy tölcsérben végződik, s amin keresztül a világegyetem kiömlik, sikerült megformálnom a hozzánk csatolt másik világegyetem formáját.

A falon egy jól ismert készüléket látott.

– Ez egy… – tétovázva kereste szót.

– Nem téved uram. Egy homokórában vagyunk és néznek bennünket.